

so Champs Elisées, trg pred invalidnim domom in razstavni prostor leta 1889. Prostor za razstavo meri torej 108 hektarjev, — vidi se, da razstava ne bode z obsežnostjo imponovala — na vsako državo odpadeta tedaj 2 hektarja; nasipi ob Seni so določeni za Japonsko, Kino, Brazilijo in druge države. ki ne pridejo v skupine, tukaj bodo potem kavarne, restavracije in druge naprave (gledališča) z orijentalnim in eksotičnim bliščem nudile obiskovalcem jako čarobno sliko.

Kar se tiče že dozdej razvidne udeležbe Avstrije na tej svetovni razstavi, je poročevalec prepričan, da bode naša domovina jako častno zastopana. zlasti v skupinah; stroji, promet, notranja hišna oprava. Nameravane so tudi jako dobre skupne (kolektivne) razstave n. pr. vinoreja, žganjarija, železna industrija. V „svilnatem dvoru“ bode industrija avstrijske svile pozornost vzbujala od kokona do gotove svile; na enak način se bode razstavila najbrž tudi industrija platenine. V skupni izložbi bode n. pr. Thonet iz Dunaja razstavil v družbi z vsemi fabrikanti pohištva z zakrivljenega lesa to industrijsko stroko itd. itd. Vendar pa v Avstriji od strani razstavnikov še ni čutiti one navdušenosti za razstave l. 1900, kakor se kaže n. pr. v Švici in Ogerski; vendar pa naj se — to se ne more dovolj dostikrat povdarjati — oni izdelovalec, ki nima veselja kaj razstaviti, rajši ne udeleži te razstave, kajti ta razstava bode le najboljše, najodličnejše na vseh poljih v sebi združevala!

Naloga bodočih deželnih komisij, kakor tudi trgovskih in obrtniških zbornic pa je: veselje in požrtvovalnost za to razstavo vzbujati in to zanimanje vedno živo ohraniti, za muzeje, strokovne šole, srednje šole, za vsakega posameznika bode njen vpliv velikansk. Vsak posamezen obiskovalec in cele korporacije si bodo pri obisku v Parizu l. 1900 to pridobil, kar se bode dobilo moglo od neizcrpenega bogatstva vsega, ki bode tam nakopičeno, kakor nam ta velikansk od najodličnejših mož francoskih sestavljen program tako jasno, natanko in prepričevalno zagotavlja.

Mnogobrojno občinstvo, ki je lepemu, več ko uro trajajočemu in zanimivemu predavanju g. dvornega svetnika z največjo pazljivostjo sledilo, mu je na koncu svoje popolno odobravanje izrazilo.

Obrtniške raznoterosti.

C. kr. finančno ravnateljstvo je naznanilo trgovski in obrtniški zbornici naslednje:

Avstrijsko-ogerski banki se je na njeno prošnjo v smislu § 22. alineja 9 zakona z dne 9. marca 1897, drž. zak. št. 195, ne krateč ji privilegijalno pravico, dovolilo, da na račun svojih kontrahentov prevzet, po št. 2, 3 in 4 navedene postavne določbe pripadajoč davek plačuje 2 predpisano porabo kolkovuih znamk na računih, ki jih daje svojim kontrahentom.

Kmetijstvo.

Št. 16.362.

Razglasilo.

Na podstavi deželnega zakona z dne 18. februarija 1885 (dež. zak. št. 13) se s tem splošno naznanja, da morajo posetniki žrebcev, kateri hočejo v prihodnji spuščalni dobi spuščati svoje žrebce za plemenitev tujih kobil, zglasiti te svoje žrebce

najpozneje do 10. decembra 1897.

po političnem okrajnem oblastvu, v čegar okoliših se nahaja stajališče žrebčev. Dovoljeno je zglasilo izvršiti pismeno ali ustno; ob enem pak je naznaniti ime in priimek, potem stanovišče žrebčevega posestnika, kakor tudi pleme, starost, barvo in stajališče žrebčev. Za žrebce sploh pod štirimi leti in za noriške žrebce pod tremi let se ne dajejo dopustila za spuščanje.

Kje in kedaj bode izborna komisija zglasene žrebce pregledovala in zanje dajala dopustil, dá se ob svojem času na znanje.

C. kr. deželna vlada za Kranjsko.

V Ljubljani, dne 3. novembra 1897.

C. kr. deželni predsednik:

Hein s. r.

Naznanilo in razglas.

Novo šolsko leto na podkovski šoli ljubljanski se prične 1. dne januarja 1898. leta.

S poukom v podkovstvu je združen tudi nauk o ogledovanju živine in mesa. Kdor želi vzprejet biti v podkovsko šolo, mora se izkazati:

1. s spričevalom, da se je pri kakem kovači izučil za kovaškega pomočnika;
2. z domovinskim listom;
3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega vedenja, in
4. da zna brati in pisati slovenski.

Ubožni učenci morejo tudi dobiti štipendije po 60° oziroma 50 forintov.

Prosilci za štipendije imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo o poštenem vedenju, in
3. potrdilo, da so delali že dve leti za kovaške pomočnike.

Prošnje z le temi spričevali imajo poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

Šola traja do konca junija 1898 leta. Kdor dobro prebije preskušnjo, more po postavi iz 1873. leta dobiti patent podkovskega mojstra, ker sedaj ne more nihče brez preskušnje postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec si ima za šolski čas skrbeti le za živež in stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zato naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 27. in 28. decembra t. l., in sicer: 28. decembra skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 29. decembra pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do 15. dne decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 3. novembra 1897.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

Poučni in zabavni del.

Kako sem izpovedoval Turke.

Češki spisal J. Holeček.

(Konec.)

„Nečuveno! Koliko bi moglo biti takih svojeglavcev: petdeset?“

„A, brate, več.“

„Morda sto?“

„A, brate, še več.“

„Ali čez tisoč jih ne more biti?“

No veš, brate, deset tisoč jih je: ali ne pravi tega nikomur — ako Boga znadeš! Veš, časniki bi izvedeli —“

Kaj si misliš o meni! Komu naj bi to pravil? Ali kaj je vam to: deset tisoč Vlahov! Zmastite jih, kakor nič.“

„To je lahko reči, brate, ali Kara Dagħ (Črna-gora)!“

„Kaj, ali Kara Dagħ zopet ne dá miru?“

„Ne dá, brate in pomaga Vlahom.“

„No, to vas ne skrbi! Kaj je proti vam ubogi Kara Dagħ? Koliko mož more Kara Dagħ poslati Vlahom na pomoč?“

Mnogo, brate! Kara Dagħ je naš din dušmanin (zaklet sovražnik).

„Ali teh petdeset Črnogorcev vi v žlici vode uto-pite.“

„Brate, več jih je!“

„Sto?“

„Več, brate!“

„Ti se šališ z menoj!“

„Dina mi (pri moji veri), dina mi, deset tisoč jih je?“

„Tega bi si ne bil mislil! Ali to vam je vendar malenkost. V Stambulu imate carja, ki vam ne da lasu skriviti. Car ima novce, in kjer dá Kara Dagħ lahko dinar, tam dá car zlatnik.“

„Ni, brate, tako, kakor misliš. Carja so oskubli jahuije (židje), in on tudi nima.“

„Pa si pomagajte drugače; vzemite Vlahu.“

„Vzeli bi, ali ni kaj. Vlah tudi ničesa nima, kar je pa imel, odgnal je v gore.“

„Tedaj planete nad-nje v gore, pobijete jih in jim vzamete.“

Lahko je govoriti, brate, ali Vlahi so prokleti; ne dadé se.“

„Kaj mi vedno to govoriš! Ako bi bili junaki, bili bi okrog Trebinja.“

„Saj so brate: povsodi jih je, kakor peska.“

„Ne morem ti verjeti; učeraj sem slišal, da ste premogli Vlahi pri Bilku — in kako premogli! Pet sto jih je padlo, ti pa se delaš, kakor da bi se bal.“

„Dina mi, brate, slabo si slišal. Vlahi so samo stirje padli, a naših je pobitih, da je groza.“

„Tebe je gotovo kdo nalagal. Kaj-ne, da nisi bil sam tam?“

„Bil sem, brate, in s temi-le očmi sem vse videl. Vlah nas je iznenadil, jedenkrat je ustrelil in takoj potem je planil na nas z golimi noži v rokah in sekal, kakor je mogel. Uteči ni bilo kam, kajti vršilo se je v dolini, in le malo je bilo tako srečnih.“

„To ni nič. Pri tepežu je že tako, jedenkrat udariš ti mene, drugikrat jaz tebe. Saj jim jo že še zasolite Najvažnejše je pa to, da ne pridejo Vlahi do vašega taina (živeža) in džebana (streliva.) Vi si lahko kupite, oni si ne morejo.“

„Saj so nam že vse pobrali, brate.“

„Kje pa?“

„Tam.“

„Pri Bilku?“

„Tam.“

„Aj! Ali gotovo niste imeli mnogo tainu s seboj? Samo toliko, kolikor ste za jeden dan potrebovali — kaj-ne da?“

„Več, brate!“

„Ali ste torej hotel taboriti?“

„Hoteli smo tain peljati v Bilek, tam trpe lakoto.“

„Mislim, da posadka v Bilku ne more biti mnogobrojna, in zato gotovo niste vozili mnogo taina seboj.“

„Peljali smo 250 tovorov.“

„In vse to so vzeli Vlahi?“

„Vlahi in Kara-Dagħ.“

„Kaj počnô zdaj ubožci v Bilku?“

„Pomrjejo brate.“